

קורונה
הופכת עולמות
הבלוג

איורים: יונתן אמיתי

חודנה

*** מדורים

**Corinna
Hasofferett**

May I Differ: The Blog ©

All rights reserved by Corinna Hasofferett

Cartoons: © Yonatan Amitay

Printed in Israel April 2008

HudnaPress, Tel-Aviv, Israel

hudnapress@gmail.com

<http://www.corinna-hasofferett.com>

<http://www.notes.co.il/corinna>

<http://corinnahasofferett.cafe.themarker.com>

<http://timeintelaviv.blogspot.com>

<http://www.youtube.com/user/CorinnaHasofferett>

<http://odeo.com/channel/39383/view>

הודות ותודות

לאתר 'דשימות' וכן ל- *Blogger*, ול'קפה' של דהמרקר

*

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר, כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מן הסופרת קורינה

מסת"ב 978-965-7246-03-0 ISBN

חודנה הוצאת ספרים, תל-אביב

© כל הזכויות שמורות לקורינה הסופרת

הדרכת סדר: יעל ביבר

דפוס אייל פתח תקוה

נדפס בישראל אפריל 2008

7	על גבול הסאטירה	
105	איך זה להיות אישה	
141	לפני ואחרי הבחירות	
213	האזרחית ק. יחוטה	
269	שואה שואה אמרי נא לי	
315	העולם האמיתי	
331	אופטימית	
353	בין ספרות למציאות	
402	אודות	
406	סדר הדברים	

חֶלֶם אהובתי, היה או לא היה?
מִן הַרְצָפָה עַד הַטַּפְחוֹת

היה או לא היה, בחֶלֶם המעטירה...

הפריץ בא ואמר, "מה בית־התפילה הזה לכם - דיר יפה ממנו! זו רצפה, זו? מה הקש והבוץ הזה? דיר חזירים נקי יותר! בושה!" נבהלו הנלככים ואצו לטכס עצה. החליטו: "נלך לרב!" ישבו חכמי חלם עם רבם הנערץ, זה שפעם עקצו אותו שבעה יתושים, את כולם הרג במכה אחת ומאז על מצחו עטור הגבורה נותרה מצולמת לזכר עולם - תחבושת קרושת דם.

חשב הרב הידען כך וכך. תחילה ניסה לומר דוגרי: "או שהפריץ ימות, או שהחזיר ימות, מה הבהלה?" אמר לו העם: "רבי, הרצפה בוערת תחת רגליך."

הרים הרב רגל, חשב - ופסק: "נבנה גדר ונתקין ריצפת עץ!" יוסל ויתר על זנב הדג לשבת, ינטל האלמנה תפרה לילדים חולצות צהובות מן הסדין הקרוע הישן ובישלה מרק של מים ועשבים מרים - וגביר העיירה נידב לגבאי פרוטה. שלימה! הלכו המרודים ליער, חטבו עצים ושאבו מים, שייפו קרש־קרש עד שהבהיקו כמראה, ובאמת - כל חלם מחאה כף.

שילחו אותי לקרוא לפריץ, שיירגע. התחיל הגבאי בוכה: "מה יהא על הרצפה כשידרכו עליה הנלככים בנעליים דבוקי־בוץ?"

גיחך הרב, "או שהפריץ ימות, או שהחזיר..." קרא העם: "רבנר־מורנו, עד מתי תוליך אותנו שולל?" חשב הרב הידען, חשב הגבאי התחמן, חשבו החלמאים ופסקו, ברוב יחסי: "נכסה את ריצפת העץ בקש."

6 ביוני 2004 20:37

הלכתי למגדת עתידות
יש לנו היסטוריה משותפת

בדרך כלל אין לי בעיה לנבא את העתיד

אתן אולי אומרות: "אין שום הבדל במקום הזה בין עבר, הווה ועתיד. הזמן כאן לינארי, נמשך לאורך קו ישר כמו הקרדיוגרמה של מי שמתנתק מן העולם הזה באופן חד צדדי. החוק השני של התרמודינמיקה אומר שהזמן בלתי הפיך? הפיך יכול להיות רק משהו שחל בו שינוי. אם לא חל שינוי, אין מה שיתהפך. לא קונץ לנבא את העתיד במקומותינו."

אני הולכת למגדת עתידות ואומרת לה: "חושך ועלטה." היא אוספת חצאיותיה, טורפת את הקלפים, לוגמת מן הקפה. מביטה בשיירים שבתחתית הספל. מתעלפת.

אני מנגבת את מצחה במטפחת המלמלה שלי (הכובסת ודאי מקמטת גבה) ואומרת, "מריצה, לא להשתמט. מה את רואה?!" "קורינה, אדונית שלי, אנ'לא רואה כלום. חושך שלא נגמר." אני נבהלת. "גם את?!" תוחבת לה רמקול לתוך הפנים וצורחת, "מה את רואה?! מה את רואה?!"

בוכה, מוכה ומבוהלת, היא עונה, "נשבעת לך בחיי שד הטרור־ההנקמה־יחוזר־חלילה: לא רואה כלום. שחור." "מריצה, מלה אחת, טיפה אחת של נבואה תני. אני לא אדונית, אני התינוקת שהינקת מרגע שנולדה. מה אני מבקשת במקום הצחיח הזה? רק טיפה נבואה. מה ראית?" אמרה, "ראיתי הצגה: העתיד נרדם. מחכה לרביץ על סוס לבן."

24 ביוני 2004 01:35

אני אראה לו!
תגידי, מה תהיי מוכנה לעשות כדי לשמור על רכושך?

אם יש לך סוס והוא בורח
את צריכה לחפש אותו, לשדל שלא יברח. במקל ובגזר ובכל מה שנופל ליד.
כל מה שנופל ליד? עד כמה תרחיקי?
הלא מדובר ברכוש. לא תרצי לאבד.
אם תדעי שהסוס מסרב לחזור אל האורווה ואל הקש שאת מאכילה אותו, מה תעשי? תדרשי פיצוי כספי?
שלא תעזי. בית המשפט עוד עלול לחייב אותך על כך שהסוס במצב רע, שהתעללת בו ומירדת את חייו, רחמנא ליצלן, כאילו הוא יצור חי ולא רכוש סתם. מה תעשי?

דילמה

בסופו של דבר, לאחר שכל השידולים וההבטחות לא הועילו והסוס שם רועה חופשי, מתקבל על הדעת ואף אישה לא תשפוט אותך על כך, שפשוט תארגני לך רובה, או אקדח, או סכין - מכל הבא ליד - ותהרגי את הסוס שאינך יכולה יותר לחרוש בו ולרכב עליו להנאתך.
ככה ייעשה לרכוש אבוד.
באיבחת סכין הוכחת לעצמך ולעולם, שיקרה מה שיקרה - את בעלת הדבר.

או ספר

ראית בחנות. קנית. את בעלת הספר בדין ועם קבלה.
זכותך, אדונית יקרה, לזרוק לאשפה, להבעיר בו מדורה. אפילו שהספר צייתן ומוכן לשבת בשקט על המדף, את יודעת עמוק

היא הסירה את כלי המיטה שלה ופרשה לו מצעים נקיים. אחר כך, מנומנם, כשהקישה בדלת חדר השינה שלה כדי להעיר אותו, כפי שביקש, פתח כדי סדק, חם כמו לחם אפוי שמתחשק למלא בו את הפה. בבית־הקפה הרועש קירב את פיו אל האוזן שלה, מעגל את כף ידו, "אני רוצה להזמין לך משהו לשותות, מה - - " מתוך סודות

בלבך שהוא מסוכן, מרגיז, מעורר בכך רוע, הופך אותך לאלימה. אין ברירה, אלא לחסל. אפילו אם הספר לא שלך, ספר טוב. עוד יותר-אפילו. למה שאחרים ייהנו ממנו? לא יהיה כדבר הזה במקומותינו, במוסכמותינו, במורשת ההיסטורית.

או גבר

זה באמת בימינו ירד לגמרי מהפסים, כבר לא יודע את מקומו. שוכח שאת בעלתו. והלא כתוב בתנ"ך ובחוק הביטוח-הלאומי ובכל עיתון ואתר, עד היום ולעולמי עד:
"האיש שלה."
"בעלתו".

על כן מתקיימים אונס ורצח שיטתי של גברים בידי נשים מזה אלפי שנים, והכל "בגלל שהגבר בתרבות שלנו נחשב לרכוש האישה ועל רכוש חובה לשמור, אם הוא שלך. ואם אינו שלך ואת בווייטנם או בסרביה ודומותיהן, חובה עלייך לאנוס ולרצוח ולהשחית את הגברים-רכושך, פיזית ונפשית. זה בתרבות ובהיסטוריה."

תיאור המעשה בלשון העיתונות

"מת מפצעיו האיש שנורה בידי בעלתו."
"נפצע אנושות מיירי בעלתו."

העילה

הארץ: בין השניים התפתח ריב, בעקבותיו יצא האיש מהדירה אל הכניסה לבנין ואז ירתה בו הבעלה.
תפוז: ככל הנראה רצתה הבעלה להשיב אליה את האיש-שלה. ירתה לאחר שדחה את בקשותיה לשוב אליה.
נענע: הבעלה ירתה באיש לאחר שדחה את בקשותיה לשוב אליה.

מעריב: הגבר סרב לחזור, הבעלה ירתה בו והרגה אותו.
Ynet: לאחר שליוותה אותו (באצילות) אל ביתו, פרץ ביניהם ויכוח, שבסופו ירתה בו ונמלטה.

העיתון לא מפרט מה היה קודם - הירייה, או סוף הוויכוח. ארגוני הגברים ודאי יקימו צעקה ויטענו להד"ם. "נרצח!" אז מה. הכלבים נובחים ושיירת הנשים עוברת.

ג. כמות שהופכת לאיכות.

תפוז: 14 פעמים מציין את המלה "בעלתו".
נענע: 11 פעמים "בעלת", "בעלתו".
הארץ: 11 פעמים "בעלתו". ופעם אחת - "בעלתו-בנפרד".
מעריב: 8 פעמים "בעלתו".
ערוץ 1: 7 פעמים "בעלתו".
Ynet: 5 פעמים "בעלתו".

אדונית יקרה, כל חיי הבעלות לפניך.

14 בדצמבר 2003 05:32

בעלים בתאריך 2003/12/14 13:28:47

המשמעות של 'בעל' בעברית דהיום היא רק המקבילה של 'אישה'. למשמעות הקשורה לרכוש נוצרה המילה 'בעלים'. בוודאי מתוך הנחה שתמיד תהיה מונוגמיה. לפחות מצד הגבר.
לכן גם אם הגבר הוא בעל של אישה הוא עדין לא בעליה, היא אינה רכשו. וזה גם לא מה שהיה כתוב בעיתונים הנ"ל.

עדי תורן בתאריך 2003/12/14 15:23:54

אפשר להגיד "טוב, המילה הזאת מושרשת כבר, הומצאה לפני אלפי שנים, אנחנו כבר רגילים, המשמעות שלה השתנתה מבחינתנו...". ולהמשיך להשתמש בה. ואפשר לחשוב לעומק על המילה הזאת, שהומצאה כדי

לבטא את המשמעות המילולית שלה - להבהיר שהאישה היא רכוש של הבעל. (אגב, המילה 'בעל' לא שינתה את משמעותה. בעל'בית לדוגמה). אפשר להתעלם מהמשמעות האמיתית והטיפשית של המילה הזאת - ואפשר להתייחס אליה ולהבין שהיא לא רלוונטית היום (אצל רוב האנשים, אני מקווה) ולשנות משהו בשפה שלנו, פשוט כדי שתהיה יותר מעודכנת ומחוברת לדרך החשיבה שלנו ולא תגרום לנשים להרגיש רכוש של אף אחד. נהייתי (מהצורה, לא מהתוכן).

בעלים בתאריך 2003/12/14 15:45:17

אגב, גם המילה 'בעלים' כציון לבעלות על רכוש אינה חדשה במיוחד, כמדומני. אני מניח שהצורך במונח נפרד נבע מצרכים 'משפטיים' (הלכתיים?)

בכל מקרה, לא נראה לי שיש קשר בין המילה הזו לתחושת שייכות כלשהי. תמצאי תחושת שייכות כזו גם בהרבה תרבויות שבהן אין מונח מקביל מבחינת כפל המשמעות. האם הנשים רוצות להשלים עם זה? או שתם להיאבק מאבק סרק בנסיון להמציא מונחים חדשים.

קורונה 2003/14/15 9:17:00

גם היום נרצחה אשה בידי 'בעלה', הפעם ברמלה. וגם מחר יהיה יום חדש-ישן. אז בינתיים נחגוג לנו בפסטיבל סאדאם ובין לבין נעיף מבט - או נפנה גב - לרצח של האישה הבאה. **לבעל-הכינוי:** איזה מאבק אתה מציע, תוך שמירת אמונים למסורת המונחות החדשות בבורות הקבורה? וכיצד בדיוק הנשים משלימות עם המצב? האם הן עומדות בפתח הבית וקוראות: 'תירה בי!' **לעדי תורן:** לדעתי הבעיה איננה בכך שהנשים מרגישות רכוש. לא בשל כך הן נרצחות. הבעיה היא שבגברים כקבוצה מוטבע חותם הבעלות-כביכול על אישה. משום כך הן נרצחות. השימוש העברי בתואר המחזק סובלימיטיבית את המעמד הנחות, הוא אחת הדרכים שממחישות את התופעה.

השפתיים החושניות ביותר
תחרות חלוצית בקניון 'האומה'.

קניון X מכריז על תחרות יופי. מן העיתונות.

אחים שלי, תקשיבו לי טוב-טוב!

הן נהיו כאלה מפונקות: גם עובדות, גם אופות, גם מחליפות גברים בתדירות יותר גבוהה משהן שורפות חזיות.

כמו שאמרתי עוד בכוס הבירה הראשונה, מה שאני טוען כל הלילות - הגיע הזמן שנחזיר את הנשים למקומן הטבעי: למטבח ולמיטה!

אני יודע שזה לא פשוט, אני יודע. תראו אותנו. התכנסנו כאן היום, חיסלנו בקבוקים, ועדיין! לא פתרתם לי את השאלה שהעליתי לדיון: איך?!

ישבתם וקימטתם מצח והסתכלתם בקצף רב על הקצף של הבירה וגירדתם בראש ובכל מקום שבא לכם לגרד - ולא מצאתם תשובה. ככה לא בונים עולם עם עתיד!

תקשיבו לי טוב-טוב! מצאתי סוף-סוף! יש לי רעיון, מה-זה הורס.

איך הולך הפתגם של החלוץ: תתאים את רעד הכנפיים לקהל-היעד ואז תישן טוב.

מיהו קהל היעד שלנו?

הזקנות מעל גיל עשרים, אכלנו אותה איתן. צריך להתחיל אותן כשהן עוד כאלה קטנות. אהבליות. נניח, נניח אותן בגיל חמש-עשרה. אחלה של גיל. נשים קטנות.

תגידו בעצמכם, מה הכי אוהבות ילדות בנות חמש-עשרה? איזה דבר יש לנו משותף איתן - ואל תזרקו לי פה לכלוכים.

לפני ואחרי הבחירות

שושנה דמארי עוד הייתה אישה
 נאה. יש לה חזה, גדול מאוד.
 היא עם מחשוף רציני - אז כל פעם
 שהייתה קדה קידה, החבר'ה היו
 שמה חוגגים. מחאו כפיים - שהיא
 תשתחוה שוב פעם.
 פרחים.
 לא פרחים, אבל - צעירים.
 "ראית מבחוץ?"
 ראיתי - - מתוך בארץ לא ידעתי

יש חיים אחרי הבחירות
שכנים לפתע

האזרחית ק. יחוטה

אין תמונה. צריך לשמור על כבוד הקטינים.
ימים אחדים לפני הבחירות, לפנות ערב, הפניתי צינור מים אל
אדנית. מיד פרצה מתוכו יונה.
עם אור בוקר, הלכתי לבדוק מה קורה שם. לקול פתיחת החלון,
פרץ האב הגיבור. ברח. באדנית, בתוך זרדים דקים שסודרו
במעגל - נחו שתי ביצים קטנות, לבנות. הלב נכמר.
הנחתי זרעוני אורז וקערית קטנה עם מים. קירבתי אל החלון את
הרדיו, שייהנו גם הם ממוסיקה קלסית.
לפי שיטת סוזוקי, אם משמיעים אותה מלידה, הילדים לומדים
את המוסיקה כמו שלומדים שפת אם.
בכינור אולי לא ינגנו, אבל עובדה - כבר לא פוחדים. אני
פותחת חלון ותריס והיונה, ראשה אלכסונית כך שעין אחת
צופה אליי ועין שניה אל המרחב - משווקת לי מבט שלא שונה
בהרבה ממבט כל אם מצפה: רוך מכונס, קשוב פנימה, נותן
בעולם מבט מאושר.
הבוקר, הביצים כבר ניצבו. אם רק המים מן הצינור לא הזיקו
להם, יצאו לעולם. שלושה שבועות יהיו חסרי ישע. עיוורים.
אחר כך ילמדו לעוף.
אם הנוסטלגיה תתעורר אצלם ברבות השנים, יבואו לבקר.

1 באפריל 2006 21:22

אבי 2006/4/2 8:08:31

קורינה, מה הצבעת?

הדלפה: נאומי יום השואה של שרון, קצב, ביבי.
ומי ידליק לנו את המשואות?

נפלו לידי נוסחי הנאומים של נכבדינו
לא תוציאו ממני את שם המדליף/ה.

נאום ראש הממשלה

"לעולם לא ימצאו אותנו לא מוכנים. לעולם לא. לעולם לא.
ביום כיפור..." כאן ניצל כבודו של רה"מ ממש ברגע האחרון,
כאשר עוזרו משך את הנייר שנשתרבב מאירוע אחר והחליף
אותו (במהירות רבה אפילו מזו שבה בועטים בניצולי שואה אל
מחוץ לשערי בית המשפט), בנייר האמיתי. רה"מ, שבדיוק מחה
את מצחו במטפחת לבנה ענקית שהסתירה לו הכל, אבל ממש
הכל - לא חש בדבר, שרד, והמשיך בשלו, באותו מסלול שטוו
התוו קודמיו, שהביאונו עד הלום.

נאום הנשיא קצב

הנשיא עמד זקוף במלוא קומתו, הצדיע ואמר חד וחלק:
"אנו מצדיעים לכם, על שחזרתם לחיים. לולי חזרתם חיים,
לא היינו יכולים להצדיע לכם על שחזרתם חיים. ועכשיו,
ברוך השם, חיים עשירים, מה חסר, מה? כאילו בזכותכם ועל
גבכם בנינו מדינה לתפארת המליצה, אה? ואתם, מה, לא שפר
חלקכם? לחם יש, בכל אופן לא צריך יותר לעמוד בתור בשביל
מאתיים גרם וכמה כפות מרק דלוח, יש בתי-מחוי מסודרים.
אפילו יש מקרר בכל דירה - למי שיש. הנה, כל אחד ישן בדירה
משלו אם הבנק עוד לא זרק אותו, ואף אחד לא מכריח אף אחת
לעבוד בעבודת כפייה!"

נאום כבוד שר האוצר מר לקחיהו

"לכבוד יום השואה אני נותן, שימו לב, אני לא מחזיר, אני נותן!
חמישה ש"ח לקרן ניצולי השואה הנכים," קרא הגבר כשהוא
מצביע ביד ימין על קופה שנפערה בשמאל המקטורן - והקופה
צעקה: "איזה נכים! מתחזים! ממה הם נכים, מה השגעון הזה?
שילכו לעבוד. יש עבודה, למי שרק רוצה לעבוד, יש - -"
כאן משך העוזר החרוץ של שר האוצר את דף הנייר המטעה
והחליפו בדף הנכון - ולשר, שאף פעם לא מזיע, בתחכום רב
הושיט עוזר שני מראה קטנה שאיפשרה לו לבחון את פניו,
במקום את הנייר המוחלף.
הזדקף השר להציג את זיוו המלא כל טוב אל מצלמות הטלוויזיה
וקרא בקול שהמיקרופונים הגבירו לעוצמות אל-אנושיות: "יחי
בן גוריון, נביא הסכם השילומים, כי חכם הוא!"
מקהלה בשחור שרה ברקע: "בגין! בגין!"
השר, שארית פליטה של שיערה לא נעה בראשו:
"תחי מקלטאל שהשכילה להתחייב בפני הגרמנים שהמדינה-
זה-אני כבר תדאג לניצולים ופטר את יורשי יימח-שמו מדאגות
יתרות לכל הסבונים שנתגלגלו דווקא לכאן .

"יחי השכל הישראלי זקוף הקומה שהשכיל לבנות בכספי יימח- שמו כבישים (ואת המקום שהוא ליד דימונה שכל הכיבשנים קטנים עליו - המקום שאסור לכתוב את שמו אפילו על כף היד (שמעתם?! שקט!), להרוס בתים, לבנות בתים, להגיע עד אנטבה -- " (נערי מקהלת-הגבעות, עטויים לבן צחור כשושן, היכו על חזה פלשתיני ושרו במתיקות: "אני! אני! אני!) - "עד הכור בעיראק", (הנשיא, ישוב: "אני! אני! אני!") - "עד צידון וביירות ודמשק!" (ראש הממשלה, מכיסאו: "אני!אני!אני!") - "לחזק את תושבי גיטו עוד-נבנה-הרבה-אלוני-מורה וגיטו חברון וגיטו גוש קטיף, כי אדיר הוא!" "טוב ובשכל עושה השכל היהודי, שמחזיק נעולה, את הקופה עם כספי המתחזים לנכים. צריך לשמור ליום גשום והקיץ - אפילו שהתנגדתי - צריך לפרק את גיטו גוש קטיף כדי שלעולם לא ייזרק ילד ואם ואב יהודים לרחוב! לעולם לא!" ברגע זה, לפי התוכנית, אמורים היו לקום השלושה, להתקרב זה לזה ולקרוא כאיש אחד, "לעולם לא!לעולם לא!לעולם לא!!!"

אבל עד שאריק שרון הצליח לקום, ירק שר האוצר אל קהל הצלמים והעיתונאים, ירד בריצה, כשהקופה צמודה לחזהו, ולכל הנכבדים לא נותר אלא לירוק כמותו, מתוך אחווה. אבל אפילו טיפה אחת לא הגיעה לניצולי השואה, כי זכו הם להגיע לקבורה, באדמת הקודש!

אין שמחה גדולה מזו בכל מקלטאל, אין זכות שעולה על הירידה הזו לכור קבר, עירומים וחופשיים. תהא נשמתם צרורה בצרורות המצלצלין של שרי האוצר והממשלות לדורותיהם. תהיה. אין ספק. אמן.

5 במאי 2005 19:23

אוף, שוב פעם יום השואה
 וידויו של ח"כ ושר, פברואר 2065

כבוד נשיא מדינת מְקֻלְטָאֵל, חברות וחברי כנסת נכבדים,
 שרים, ראש ממשלה:
 קהל נכבד, לא קל לי הוידויו.
 נער הייתי (יחסית להיום) וגם זקנתי - והדבר לא מרפה מזיכרוני.
 את קולה אני שומע מהדהד בראשי, בקומי ובשוכבי.
 שמה במקְלְטָאֵל היה, 'האזרחית ק.יחוטה'.
 מעט מאד ידעתי עליה. איננו יכולים לדעת כל הזמן הכל על כל האזרחים והאזרחיות, זה גם לא התפקיד שלנו.
 די שנדע כי הם תמימים וקיימים, שהם נותנים בנו אמן - ושבוים הדין ידעו לשים את הפתק הנכון במקום הנכון.
 האזרחית ק.יחוטה נתנה בי אמן, בכך לא היה לי ספק. אליי היא פנתה פה ושם עם פרטי מצוקות האזרחית מחוסרת-האזרחות אניסה, האזרח-כאילו סאלם, שחיתות בעיירות פיתוח ושנערוך מסע הסברה נגד הטרדה מינית במקומות עבודה, כמו שבהולנד. אצלנו במשרד, אפילו לפני שבעים שנה לא היו דברים כאלה, גם הבטחתי אותה נאמנה... אני מניח שהעוזר שלי טיפל.
 הכל זרם על מי מנוחות, אני בשלי, היא בשלה. נתתי בה אמן. ויום אחד - מצאה מתיי להתקשר - בעיצומה של מערכת בחירות גורלית, באמת גורלית לי כאזרח המדינה וכיו"ר מפלגה בטרם נפלה ונפלתי איתה. לפחות ששים וחמש שנים עברו מאז. אני זוכר ודבר לא אשכח.

כך אמרה, החפוזה:
 "שמע-נא, מי שהיו ילדים בתקופת השואה - לא ניצולי מחנות הריכוז - השורדים שטרם הגיע אז תורם להישלח... עדיין

7	על גבול הסאטירה
9	איך פגשתי באריאל שרון
11	סודות, לא מה שחשבתן
13	תזכורת: אמרתי לכם!
15	ביקורת חריפה נגד
21	Ynet מבקשים חיבור
26	הבאתי לכן סקופ!
33	יאסין איננו. רווח לי
34	כשנופלים המכנסיים
36	איך להציל את וענונו בקליק אחד
38	חג הסולידריות, בשני קולות
41	שמעתי
42	חלם אהובתי, היה או לא היה?
43	הלכתי למגדת עתידות
44	קח סוכריה, ילד!
45	עימות בין משה למשה
48	מסעדת החיים
49	דואט ים-תיכוני
51	אדוני ראש הממשלה, מר שרת, בוא נדבר גלויות
53	נראה אותך, אגאתה, פותרת את חידת חמיצר שלי
54	מחכים למחר?
55	שיעור באנאטומיה
60	וידוי החילונית
61	מה יוצא לי מזה?
63	אני ואתה נאשים את העולם
67	"היום כולנו היבאקושה", הוא אומר
68	נאום לאומה
69	פיגוע עם קונדום
71	מדוע לעזאזל קשה כל כך לבקש סליחה?

הרברט, שלרגע הסתיר את היד עם השעון מאחורי גבו, הלך להישען אל האריחים הרבשיים של הקמין. זה ליד זה, עומדים, נראו כמו זיווג של מערוך ועלה בצק שקוף, כל כך דק היה ונמוך ממנה. אנג'ליקה, לוחצת ידי, עיניה רצו מן החולצות על הספה אל הרברט, שצל חיוך בא והלך לאיבוד על פניו - ונעצרו אצל סלמון. מתוך סודות

73	החיים נשגבים מבינתי (במשגב)
87	צהריים בסינמטק
88	שפת הגוף
89	כל האמת על החטיפה
91	ירושלים (העירייה) תאריכון לה
93	מסיפורי הגפרור המאושר
94	נמצא הפתרון לבעיה הדמוגרפית!
95	הדלפה: מכתבי חוסני מובארק וציפי לבני
97	תהיה מלחמה הקיץ?
98	מכתב אינטימי לאהוד אולמרט
99	איזה כיף לנו!
100	גונב לאוזניי מה יתהפך בה' באייר הבא
105	איך זה להיות אישה
107	אני אראה לו!
111	השפתיים החושניות ביותר
113	האישה
115	ממש לא על סחר בנשים
116	עוד סיפור מן השכונה
117	עם אחותו
119	רוצה לזכות בטיסה לניו-יורק?
120	גילוי מסעיר
124	נעלבתי: לכבוד יום האישה, רוצים לפנק אותי
126	מי ליכלך את שמלת השבת של א', ב', ג'
129	מה השיב אולמרט לפוטין בעניין הנשיא
131	שיחה אישית עם חיים רמון
134	נשיא? רוצה להחזיר את תעודת הזהות, אבל למי?
137	רבבות ישנן כמוני

141	לפני ואחרי הבחירות
143	כמה משחקים הבנים?
145	שיר לאריאל שרון
146	אירוע מוחי, מבט מבפנים
149	דרוש/ה בעל/ת-אף
151	בעלת החלומות מתעוררת בפליאה
152	ניתוח רפואי: דאוואי
154	ראש בראש עם מורשת שרון: מקרה סופפו
156	ראיון בלעדי עם רופאי ראש הממשלה
159	הרהורים ממרומי האינטרנט
161	על מהותו של הפיהוק
162	איש לא נפגע ולא נגרם נזק (לפוליטיקאים)
165	שיעור בלשון: בית הכיסא
166	מראה בלתי נשכח: אולמרט שהיכרתי
169	איך בוחרים סחורה ושמה, לאיזו מפלגה להצביע
173	פוליטי עד הסוף
175	מזמן לא צחקתי כל כך: ביקור באתר 'קדימה'
176	סינון: לאיזו מפלגה לא אצביע
178	דווקא רעיון נהדר, ישענר
182	מדוע לא אצביע לחד"ש
194	אל: ח"כ ברכה, ד"ר עפו אג'אברה, ד"ר דב חנין
197	להצביע ל'תפנית'?
202	הצביעו ליברמן
204	אני חוזרת מ-28 באפריל 2006
208	הרשו לי לברך - נכון לעכשיו
211	לאחר ככלות הכל
212	יש חיים אחרי הבחירות

213	האזרחית ק.יחוטה
215	מאושרת והבוז למלעזים
218	זכיתי בפיס? אני?
219	שאף אחד לא ישמע
221	חידה בלשית
229	התעוררתי מן החלומות
231	ידיעה משמחת
234	חסר משהו
235	איך התנגשה האזרחית ק.יחוטה בד"ר גלובלי-זין
238	לכבוד חג האהבה, הרב הברב והחתונות שבדרך
241	רון חולדאי, שאלה לי
244	מה מקבלים חינם ביריד האוכל?
247	שני מקרים בחייו של בריון שכונתי מצוי
248	כל מה שידוע לי על אשת לוט
250	הזמנה לחיבוק
252	אהה, סופגניות! ללקק את האצבעות!
254	נמצא הפיתרון לבעיית הקסאמים!
255	שאלת מאה מליון השקלים
258	איך סייעתי לחולת הסרטן המדומה
264	לא היה מקרה ההונאה אלא משל היה
267	לאהוד ואהוד, לקראת פצצת הבושם הבאה
269	שואה שואה אמרי נא לי
271	אנו אוהבים אותך מולדת
273	ככה ייעשה לגיס החמישי
275	בזוכרי את המבורג
277	מראות כפולות, אמורנה לי
278	האמת, הוא צודק
280	אלפרידה ילינק, פרס נובל לספרות 2004

284	הדלפה: נאומי יום השואה של שרון, קצב, ביבי
287	אוף, שוב פעם יום השואה
291	מותר לעשות שימוש בזכר השואה, מותר
293	משיח ברכבת ובבית
294	תנו לו! תנו לו!
297	חידה: מי אמר את המשפט הנחוש-רגיש הזה
298	אני עוזבת את המדינה, כנראה לתמיד
300	הסיפור העלום של טודור ארגאזי
304	פורים בעיר
305	כך ייכתב בקלף אזרחות הכבוד
311	הכיבוש לא אכזר, השואה לא כאן
315	העולם האמיתי
317	דילמה מוסרית, איזה מחשב לקנות?
319	לבלוג או לא לבלוג
325	סנוב/ית, בהפגנה היום מול המחשב הייתי?
327	מה לעשות? לעשות בלוג
328	וידוי הבלוגרית
329	מה אומר פרופ' ישעיהו ליבוביץ על עולם הבלוגים
331	אופטימית
333	יום ללא קניות, אבל מה לא לקנות?
335	צונאמי? צונאמך!
336	למי, למי יש מושג ירוק?
338	אלגיה לידיד יקר שעזבני
340	חשיפה: חדשות מן החלל החיצון
341	זהו, המצור הוסר!
342	חמם אותי כי קר קר קר
343	איך הצלתי את כדור הארץ

הוצאת חודנה

קורינה / בארץ לא ידעתי
רומן רב קולי

מסת"ב: 3-02-7246-965-978

רומן רב קולי ורב עוצמות, המשמיע בפסיפס סיפורי אהבה את קורות השנים הראשונות והמכוננות של מדינת ישראל. בעוד הקולות בוקעים אחד לאחד, מתגלה תמונה פנורמית, חיה ונושמת - תמונת ארץ את סודותיה חלקו מעטים, בחבורות סגורות, מושבעי שתיקה. עולם שלם מצלצל בפעמונים, קם לתחייה. משל ומראה לימינו.

"נסחפתי לתוך הספר כמו לתוך מערבולת. התמונה שמתקבלת היא מאד משמעותית לעומת הקולות הקאנונים - הקולות שמשלטים על התרבות, שמנסים להגיד לנו מה באמת היה." פרופ' עמיה ליבליך

"נדבקתי בקצב של מתן העדות. בקלות נשאבתי אל עולמו של העד ואל הרגעים אליהם מוליכות השאלות שהוא נשאל. אני מוצאת שהסגנון הזה לספר סיפור הוא בעל עוצמה." ד"ר טובה גמליאל

"מסמך מרתק שנכתב כיומן. פסיפס עדויות שמוחיר טעם של תדהמה." הדף הירוק, מעריב

"אחד הספרים היותר יוצאי־דופן שיצאו בישראל בזמן האחרון. ספר שמספק מבט אחר, מפתיע, על השנים הראשונות של המדינה. מבט אוהב וכואב בזרימה שמחיייה את התקופה." מירון רפפורט, הארץ

345	דרור, אל תגיד, "אני לא תאגיד!"
347	נודניקיטה אצלי
350	נאלצת להתנצל
353	בין ספרות למציאות
355	מהי מושבת אמנים?
358	תראו מה מצאתי.
369	שיטה להתעשר
371	אור וצל שיחקו
373	כולנו תומרקין ומוצרט
375	בארצות־הברית מסלקים מלים
376	היא לא קנתה פיתות
379	אהבה קריטית
380	ניפגש בזיכרון
383	החלטות חגיגיות לשנה החדשה
384	משהו מוזר קרה לי ברכבת
386	לא מאבדת
388	משל הזיקית
390	כך תכתבי ברבן-מכר
393	תקנון פרס ספיר 2008 קובע
395	נופלת קמה
400	כל אחת והטו טו טו שלה
402	אודות
404	נולדתי ברומניה
406	סדר הדברים